

Mijn reis met Jake

MORGAN
MATSON

‘Een heerlijk meidenboek dat lezers doet
verlangen naar reizen en romantiek.’
Publishers Weekly

RAVEN ROCK SCHOOL

Raven Rock, CA

EINDRAPPORT

Leerling

AMELIA E. CURRY

JUNIOR/500 TRACK

Vak

Eindcijfer

ENGELS	9,5
GESCHIEDENIS	9,5
SCHEIKUNDE	8,2
FRANS	8,8
LICHAMELIJKE OEFENING	8,5
BIJVAK TONEEL	9,5

Opmerkingen

De schoolprestaties van deze leerling worden doorgegeven aan STANWICH HIGH SCHOOL, Stanwich, Connecticut. De leerling zal daar na de vakantie overgaan naar de eindexamenklas.

Afwezig

- 1 - Gemotiveerd (A)
- 5 - Gemotiveerd (D)

Afwezig vanwege:

- A Ziekte
- B Buitenschoolse activiteit
- C Vakantie
- D Sterfgeval
- E Overig

NETMAIL . . . *het veiligste net op het internet!*

INBOX amycurry@netmail.com

VAN	ONDERWERP	STATUS
Mama	In Connecticut!	gelezen
Julia Andersen	Bezorgd	ongelezen
Raven Rock School	Eindrapport	gelezen
Mama	Hoe ging de musical?	gelezen
RR Makelaars	Bezichtiging	gelezen
Julia Andersen	Hallo??	ongelezen
Julia Andersen	Schrijf terug aub	ongelezen
RR Makelaars	Bezichtiging om 16.00 uur	gelezen
Julia Andersen	Alles oké?	ongelezen
Mama	De reis	gelezen

Van: Hildy Evans (hildy@ravenrockmakelaars.com)

Aan: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

Onderwerp: Bezichtiging om 16.00 uur

Datum: 1 juni

Tijd: 10.34

Hoi Amy,

Wilde je even laten weten dat we vandaag om vier uur het huis laten zien aan een paar potentiële kopers. Wilde voor de zekerheid de tijd doorgeven zodat je kunt zorgen dat je ergens anders bent. Zoals ik je al eerder zei, willen we dat mensen zich echt kunnen voorstellen dat het hun huis wordt, en dat gaat makkelijker als er behalve de familie en ik niemand in huis rondloopt!

Verder heb ik begrepen dat je binnenkort naar je moeder in Connecticut gaat! Je kunt de deur gewoon op slot doen als je vertrekt. Ik heb de reservesleutels.

Heel erg bedankt!

Hildy

Van: Mama (pamelacurry@stanwichcollege.edu)

Aan: Amy Curry (amycurry@netmail.com)

Onderwerp: De reis

Datum: 3 juni

Tijd: 09.22

Ha Amy,

Groetjes uit Connecticut! Ik ben blij dat je laatste proefwerken goed gingen! En dat Candide zo'n succes was. Ik weet zeker dat je geweldig was, zoals altijd – had ik er maar bij kunnen zijn!

Ik kan me bijna niet voorstellen dat het een maand geleden is dat we elkaar gezien hebben. Het lijkt veel langer. Ik hoop dat je aardig bent geweest voor je tante. Het was heel lief van haar dat ze een beetje voor je wilde zorgen, dus ik hoop dat je haar hebt bedankt.

Ik weet zeker dat de reis goed zal gaan. Ik verwacht Jake en jou uiterlijk de tiende, volgens de routeplanning die ik heb gemaakt (zie bijlage). Ik heb een lijstje gemaakt met hotelreserveringen. Betaal de overnachtingen, het eten en de benzine met je extra creditcard.

En kijk alsjeblieft uit! Mocht er iets gebeuren, in het handschoenvakje zitten de verzekeringspapieren e.d.

Ik weet dat je veel aan je broer denkt. Hij heeft me gemaild en je moet de groetjes hebben. Waar hij nu zit, kun je hem niet bellen, maar hij kan wel zijn e-mail lezen. Misschien zou het leuk zijn als je hem een keer schrijft.

Mama

ROUTEPLANNING

Beginpunt: Raven Rock, Californië

Eerste nacht: Gallup, New Mexico

Tweede nacht: Tulsa, Oklahoma

Derde nacht: Terre Haute, Indiana

Vierde nacht: Akron, Ohio

Eindbestemming: Stanwich, Connecticut

Daarna breng ik Jake met de auto naar het huis van zijn vader in Philadelphia. Rijden jullie alsjeblieft voorzichtig?

Miss California

1

Eureka [ik heb het gevonden]

– Motto van Californië

Ik zat op het trapje aan de voorkant van mijn huis en keek naar de beige Subaru stationwagen die te snel om de hoek van de doodlopende weg kwam rijden. Dit was een beginnersfout die vooral de roekeloze FedEx-jongens maakten. Er stonden maar drie huizen in onze straat en voordat je het wist was je bij het eind. Charlies blowvrienden vergaten het altijd en moesten dan een extra rondje om de rotonde rijden voordat ze onze oprit op konden. De Subaru gebruikte een andere techniek en stond boven op zijn rem, de lampen op rood, en daarna, toen hij achteruit terug kwam rijden, op wit. Voor ons huis kwam hij tot stilstand. Onze oprit was kort genoeg om de bumperstickers op de auto te kunnen lezen: MIJN ZOON WAS STUDENT VAN DE MAAND en MIJN KIND EN MIJN \$\$\$ GAAN NAAR HET COLORADO COLLEGE. In de auto zaten twee mensen te praten. Ze hadden de typische houding van twee mensen die hun gordels nog om hebben, waardoor ze zich niet helemaal naar elkaar toe kunnen draaien.

Halverwege de overwoekerde oprit stond sinds drie maanden een bord, een levenloos object dat ik zo intens haatte dat het me soms zorgen baarde. Het was een bord van de makeelaar met een foto van een lachende blonde vrouw erop die te veel van haarlak hield. TE KOOP, stond er op het bord, en daaronder in grotere letters: WELKOM THUIS.

Sinds het bord er stond had ik over die hoofdletters nagedacht, maar ik kwam er niet uit. Het enige wat ik kon bedenken was dat het leuk was om te lezen als je van plan was in dit huis te gaan wonen. Als je dit huis moest verlaten was het minder leuk.

Ik had nooit verwacht dat er op een dag een bord van een makelaar in onze tuin zou staan. Drie maanden geleden was mijn leven nog gewoon en saai. We woonden in Raven Rock, een voorstad van Los Angeles, en mijn ouders gaven allebei les op het West College, een kleine school, tien minuten rijden van ons huis. Het was dichtbij genoeg om even heen en weer te gaan en ver weg genoeg om het lawaai van de klassenfeesten op zaterdag niet te horen. Mijn vader gaf geschiedenis (de Burgeroorlog en de Wederopbouw) en mijn moeder moderne Engelse literatuur.

Mijn broer, Charlie – drie minuten jonger – had een geweldige score gehaald voor verbale intelligentie en wist een veroordeling wegens drugsbezit te voorkomen door de agent die hem had betrappt ervan te overtuigen dat het zakje hasj in zijn rugzak eigenlijk een zeldzaam kruidsoort was dat bekendstond onder de naam Humboldt en dat hij eigenlijk leerling was aan het Culinair Instituut in Pasadena.

Ik was net begonnen met een paar hoofdrollen in de toneelstukken op school en was drie keer uit geweest met Michael Young, eerstejaars aan de universiteit – hoofdvak nog niet bekend. Mijn leven was niet perfect; mijn beste vriendin was in januari naar Florida verhuisd, maar achteraf gezien had ik een behoorlijk gelukkig leven. Ik realiseerde het me op dat moment alleen niet. Ik was er altijd van uitgegaan dat alles min of meer hetzelfde zou blijven.

Ik keek naar de onbekende Subaru en de onbekende mensen die erin zaten te praten en bedacht voor de zoveelste keer wat een idioot ik was geweest. En een stem binnen in me – een stem die ik alleen hoorde als het laat was, op het moment dat ik eindelijk misschien wel in slaap zou vallen – vroeg zich af of het op de een of andere manier allemaal mijn schuld was, gewoon omdat ik ervan uit was gegaan dat de dingen niet zouden veranderen. Los van het feit dat het natuurlijk sowieso mijn schuld was.

Mijn moeder had bijna direct na het ongeluk besloten om het huis te verkopen. Ze had niet gevraagd wat Charlie en ik ervan vonden, ze had het gewoon meegedeeld. Niet dat het zin had gehad om Charlies mening te vragen, want sinds het ongeluk was hij bijna constant stoned geweest. Mensen die hem op de begrafenis zagen, hadden vol medeleven gefluisterd omdat ze dachten dat zijn ogen zo rood waren van het huilen. Kennelijk beschikten die mensen niet over een goed ontwikkelde reukzin, want iedereen die bij hem in de buurt kwam kon de werkelijke oorzaak van zijn bloeddoorlopen ogen ruiken. Sinds de brugklas ging hij al af en toe uit, maar afgelopen jaar was het echt een gewoonte geworden en sinds het ongeluk was het nog veel, veel erger, zo erg dat een nuchtere Charlie een soort mythische figuur werd, waar je alleen nog een vaag beeld bij had, zoals bij de yeti.

De oplossing voor onze problemen was verhuizen, had mijn moeder besloten. ‘Een nieuwe start,’ zei ze ons op een avond tijdens het eten. ‘Een plek zonder al die herinneringen.’ De volgende dag stond het bord van de makelaar in de tuin.

We zouden verhuizen naar Connecticut, een staat waar ik nog nooit was geweest en waar ik ook niet per se naartoe wilde. Mijn oma woonde daar, maar ze was altijd naar ons toe gekomen omdat, nou ja, omdat wij dus in het zuiden van Californië woonden en zij in Connecticut. Maar mijn moeder had een baan aangeboden gekregen aan het Stanwich College en daar vlakbij was een fantastische middelbare school die wij vast geweldig vonden. Stanwich College had geholpen om een betaalbaar huurhuis te vinden en zodra Charlie en ik ons derde jaar hadden afgerond zouden we allemaal daar naartoe verhuizen terwijl de WELKOM THUIS-makelaar hier ons huis verkocht.

Dat was tenminste het plan geweest. Maar een maand nadat het bord in de tuin was gezet, kon zelfs mijn moeder niet meer doen alsof ze niet in de gaten had wat er met Charlie aan

de hand was. Voor ik het wist had ze hem van school gehaald en hem in een kliniek in North Carolina laten opnemen. Zij was direct naar Connecticut gegaan om een paar zomercursussen te geven en ‘de dingen in orde te maken’. Dat gaf ze tenminste als reden op voor haar vertrek, maar ik had het sterke vermoeden dat ze mij uit de weg wilde gaan. Ze kon me namelijk niet eens recht in de ogen kijken. En ik nam haar dat niet kwalijk. Ik kon mezelf nauwelijks recht in de ogen kijken.

Het kwam erop neer dat ik de afgelopen maand in mijn een-tje in ons huis had doorgebracht. Er kwam niemand langs, behalve Hildy de makelaar, die altijd met een paar potentiële kopers kwam binnenvallen als ik net onder de douche vandaan stapte, en mijn tante, die af en toe uit Santa Barbara kwam om te kijken of ik nog wel genoeg at en of ik geen speedlaboratorium was begonnen in de achtertuin. Het plan was eenvoudig: ik zou het schooljaar afmaken en dan naar Connecticut komen. De auto was het enige probleem.

De mensen in de Subaru zaten nog steeds te praten, maar ze hadden kennelijk hun gordels losgemaakt en zaten nu naar elkaar toe gekeerd. Ik keek naar onze garage, waar twee auto’s in konden maar waar er nog maar één in stond. De enige die we nog hadden. Het was mijn moeders auto. Een rode Jeep Liberty. Ze had de auto in Connecticut nodig omdat het lastig was om steeds mijn oma’s oude Coupe de Ville te lenen. Kennelijk miste mijn oma te vaak haar bridgeavondjes en kon het haar niet schelen dat mijn moeder naar de Ikea moest. Mijn moeder had me vorige week donderdag haar oplossing voor het autoprobleem laten weten.

Het was de premièreavond van de voorjaarsmusical, *Candide*, en voor de eerste keer na een voorstelling had er in de lobby niemand op me zitten wachten. Vroeger had ik mijn ouders en Charlie altijd zo snel mogelijk afgewimpeld en nam ik hun bloemen en complimenten aan terwijl ik met mijn gedachten al bij de afterparty met de cast was. Tot ik met de spelers de lobby

in liep, had ik me niet gerealiseerd hoe het was als niemand je stond op te wachten, als niemand tegen je zei: mooie voorstelling. Ik nam bijna direct een taxi en wist niet eens precies waar de afterparty gehouden werd. De rest van de cast – mensen die nog geen drie maanden geleden mijn beste vrienden waren geweest – lachten en praatten met elkaar terwijl ik mijn showtas inpakte en buiten voor de school op mijn taxi wachtte. Ik had ze keer op keer gezegd dat ik met rust gelaten wilde worden en kennelijk hadden ze geluisterd. Het zou me niet moeten verbazen. Ik was erachter gekomen dat als je mensen maar vaak genoeg van je af duwde, ze ook inderdaad weggingen.

Toen de telefoon ging stond ik in de keuken met mijn Cunégonde-schmink nog op mijn gezicht, mijn valse wimpers die begonnen te irriteren en de melodie van ‘Best of All Possible Words’ in mijn hoofd.

‘Dag liefje,’ zei mijn moeder gapend toen ik opnam. Ik keek op de klok en bedacht dat het in Connecticut bijna één uur ’s nachts was. ‘Hoe gaat het?’

Even overwoog ik haar de waarheid te vertellen, maar aangezien ik dat al drie maanden niet had gedaan en zij dat kennelijk niet in de gaten had, leek het vreemd om het nu opeens wel te doen. ‘Goed hoor,’ zei ik, wat mijn gebruikelijke antwoord was. Ik zette de restjes van het eten van gisteren – een pizza Casa Bianca – in de magnetron en drukte op de knop.

‘Mooi. Luister,’ zei mijn moeder, waardoor mijn antennes overeind gingen staan, want zo begon ze altijd als ze me iets ging vertellen wat ik niet leuk zou vinden. Bovendien praatte ze te snel, en dat was ook een waarschuwing. ‘Het gaat om de auto.’

‘De auto?’ Ik schoof de pizza op het bord. Zonder dat ik erbij had nagedacht was dit hét bord geworden, in plaats van gewoon een bord. Ik gebruikte het en waste het weer af, alsof alle andere borden overbodig waren geworden.

‘Ja,’ zei ze, en ze onderdrukte een gaap. ‘Ik heb de kosten

berekend om hem hiernaartoe te laten vervoeren en de kosten van jouw ticket, en...' Ze stopte even. 'Ik ben bang dat het nu gewoon niet gaat. Het huis is nog niet verkocht, en de kosten voor de opname van je broer...'

'Wat wil je zeggen?' vroeg ik, omdat ik haar niet volgde. Ik nam voorzichtig een hapje van de pizza.

'Er is niet genoeg geld om het allemaal te betalen,' zei ze. 'En ik heb de auto nodig. Dus moet hij hiernaartoe worden gereden.'

De pizza was nog steeds te heet maar ik slikte hem toch door en voelde mijn keel branden en mijn ogen nat worden. 'Ik kan niet rijden,' zei ik, toen ik merkte dat ik weer kon praten. Sinds het ongeluk had ik niet meer gereden en ik was niet van plan om dat nu weer te gaan doen. Om dat ooit weer te gaan doen. Mijn keel werd dichtgeknepen bij de gedachte, maar ik perste de woorden eruit. 'Je weet dat ik dat niet doe.'

'O, maar jij hoeft niet te rijden!' Ze sprak te opgewekt voor iemand die net nog aan het gapen was. 'Marilyns zoon rijdt. Hij moet toch naar het oosten, omdat hij deze zomer bij zijn vader in Philadelphia doorbrengt, dus dat komt mooi uit.'

Zo veel dingen aan die zin klopten niet, dat ik niet wist waar ik moest beginnen.

'Marilyn Sullivan. Of waarschijnlijk is het nu Marilyn Harper. Ik vergeet steeds dat ze na haar scheiding haar eigen naam weer gebruikt. Hoe dan ook, je kent Marilyn wel. Voor de scheiding woonden ze op Holloway. Daarna is zij naar Pasadena verhuisd. Jullie gingen altijd eh... hoe heet het ook alweer, met de bal.'

'Lummelen,' zei ik automatisch. 'Wie is Jake?'

Ze zuchtte diep. Zo'n zucht waarmee ze wilde laten weten dat ik haar geduld op de proef stelde. 'Marilyns zoon. Jake Sullivan. Je herinnert je hem wel.'

Mijn moeder vertelde me wel vaker wat ik me herinnerde, alsof ik het dan weer zou weten. 'Nee, ik heb geen idee.'

‘Natuurlijk wel. Je noemde net dat spelletje dat jullie altijd speelden.’

‘Ik herinner me lummelen.’ Ik vroeg me voor de zoveelste keer af waarom elk gesprek met mijn moeder zo moeilijk moest gaan. ‘Ik herinner me geen Jake, en ook geen Marilyn trouwens.’

‘Nou,’ zei ze, en ik kon horen dat ze haar best deed om haar stem normaal te laten klinken, ‘dan krijg je nu de kans om hem te leren kennen. Ik heb een route voor jullie uitgestippeld. Jullie doen er als het goed is vijf dagen over.’

Vragen over wie zich wat herinnerde deden er nu niet toe. ‘Wacht even,’ zei ik, en ik greep het aanrecht vast. ‘Bedoel je dat ik vijf dagen in een auto moet zitten met iemand die ik nog nooit heb gezien?’

‘Ik heb je net verteld dat jullie elkaar al eens gezien hebben.’ Mijn moeder wilde duidelijk een einde aan het gesprek maken. ‘En volgens Marilyn is het een ontzettend lieve jongen. Hij doet ons er echt een groot plezier mee, dus wees een beetje dankbaar.’

‘Maar mam,’ begon ik, ‘ik...’ Ik wist niet wat er zou komen. Misschien iets over hoe erg ik het vond om in een auto te zitten. Met de bus naar school ging nog wel, maar die avond in de taxi was mijn hart zo tekeergegaan dat ik er duizelig van was geworden. Bovendien was ik de laatste tijd veel alleen geweest en dat vond ik fijn. De gedachte om zo lang in de auto te zitten met een vreemde, hoe lief hij ook was, gaf me het gevoel dat ik ging hyperventileren.

‘Amy,’ zei mijn moeder met een diepe zucht, ‘doe nou alsjeblieft niet zo moeilijk.’

Natuurlijk zou ik niet moeilijk doen. Dat was Charlies taak. Ik deed nooit moeilijk, en mijn moeder ging er duidelijk van uit dat ik dat nu ook niet zou doen. ‘Oké,’ zei ik zachtjes. Ik hoopte dat ze zou horen hoe erg ik dit niet wilde. Maar als ze het al hoorde, dan negeerde ze het.

‘Goed,’ zei ze, en haar stem klonk weer opgewekt. ‘Als ik de hotels gereserveerd heb, stuur ik je de routebeschrijving. En ik heb iets voor je gekocht voor de reis. Als het goed is wordt het bezorgd voordat je vertrekt.’

Ik bedacht dat mijn moeder het me niet eens echt had gevraagd. Ik keek naar de pizza op het aanrecht maar ik had geen trek meer.

‘O,’ zei ze, alsof ze er nu pas aan dacht. ‘Hoe ging de voorstelling eigenlijk?’

En nu hadden we de laatste voorstelling gespeeld, was de proefwerkweek voorbij en stond er aan het eind van de oprijlaan een Subaru met Jake de lummel erin. De afgelopen week had ik geprobeerd me ene Jake te herinneren. En ik herinnerde me een van de kinderen uit de buurt met blond haar, flaporen en een donkerrode bal in zijn handen, die mij en Charlie riep omdat hij met ons wilde spelen. Charlie zou zich vast meer herinneren – ondanks alles wat hij in zijn leven al gerookt had, had hij een geheugen als een olifant – maar Charlie was niet bepaald in de buurt.

De twee deuren van de Subaru gingen open en een vrouw van mijn moeders leeftijd – waarschijnlijk Marilyn – stapte uit, en daarna een lange, slungelige jongen. Terwijl Marilyn de achterbak opende en een volgepropte legertas en een ruzzak pakte, stond hij met zijn rug naar me toe. Ze zette de tassen op de grond en ze sloegen hun armen om elkaar heen. De jongen – waarschijnlijk Jake – was zeker een kop groter dan zij en moest een beetje bukken om haar gedag te zeggen. Ik verwachtte dat ze ‘dag’ en ‘goede reis’ en zo zouden zeggen, maar het enige wat hij zei was: ‘Vergeet me niet.’ Marilyn lachte, alsof ze dit had verwacht. Toen ze elkaar loslieten, zag ze me kijken en lachte naar me. Ik knikte terug en zij stapte in de auto. De Subaru reed om de rotonde heen en Jake keek hem met één hand in de lucht na.

Toen de auto uit het zicht was verdwenen, sloeg hij de tas-

sen om zijn schouders en kwam richting het huis gelopen. Zodra hij zich had omgedraaid, knipperde ik verbaasd met mijn ogen. De flaporen waren verdwenen. De jongen die op me af kwam lopen was ongelooflijk knap. Hij had brede schouders, lichtbruin haar, donkere ogen en hij lachte al naar me.

Op dat moment wist ik dat de reis plotseling een stuk ingewikkelder was geworden.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Derde druk, 2012

Oorspronkelijke titel: *Amy and Roger's Epic Detour*

© 2010 Morgan Matson

Verschenen bij Simon and Schuster Children's Publishing Division,
New York

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Hillcreek en Getty Images

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Foto zonnebloem (p. 197) en foto 'Elvis' (p. 301): iStockphoto.com

Grafische verzorging: BECO DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3349 7

NUR 284, 285